Pocăiește-te și mori !

On Noiembrie 08, 2016

Începe să consideri leadershipul ca pe o forță morală, conturându-ți sensul vieții ca o formă de emoționalitate exaltată pentru ceva care să te reprezinte necontenit.

Într-adevăr, de un ceas încoace, nu mai avusese dinaintea ochilor decât o latură a nenorocirii sale și iată că pe neașteptate îi venise în minte o altă latură, nu mai puțin cumplită.

Față de soție, el se purtase ca un judecător neînduplecat, o osândise chiar și la moarte. Şi ea, cuprinsă de groază, strivită de remușcări, prăbușită sub rușinea pe care el și-o făcuse în numele virtuții lui nepătate, ea, sărmana femeie slabă și fără apărare împotriva unei puteri absolute și supreme, ea poate chiar în clipa aceea se pregătea să moară !

Se scursese o oră de când o osândise. Fără îndoială că acum ea își retrăia în minte toate crimele, îi cerea iertare lui Dumnezeu - toți criminalii își întorc fața spre cer înainte de moarte - în timp ce scria o scrisoare ca să implore în genunchi iertarea virtuosului ei soț, iertarea plătită cu moartea.

Villefort scoase încă un răcnet de durere și de furie. Vai - gemu el rostogolindu-se pe mătasea trăsurii - femeia asta n-a devenit criminală decât fiindcă a trăit lângă mine. De crimă eu sunt infectat, eu, eu ! Dar ea a căpătat crima așa cum capeți tifosul, cum capeți holeră, cum capeți ciuma ! Iar eu, o pedepsesc ! Eu am îndrăznit să-i spun: "Pocăiește-te și mori ! " Eu ! Nu ! Nu ! Ea va trăi ! Mă va urma, o să fugim amândoi, o să părăsim Franța, o să mergem tot înainte, cât ne va putea îndura pământul.

*Îi vorbeam despre eșafod ! Dumnezeule bun, cum de-am îndrăznit să folosesc cuvântul ăsta ! Doar și pe mine mă așteaptă tot eșafodul ! O să fugim ! Dar, am să-i mărturisesc totul. Da, îi voi spune în fiecare zi, umilindu-mă, ca și eu am săvârșit o crimă... Vai ! Unirea tigrului și a șarpelui ! Soție veșnică de un soț ca mine ! ... Trebuie să trăiască, trebuie ca ticăloșia mea s-o facă să pălească pe a ei ! **

Leadership: Îți arăți preocuparea exclusivă pentru fenomenul „remușcării prin delegație", exprimându-ți recunoștința față de sfârșitul neînduplecat al propriului ciclu evolutiv care se autoîntreține cu mărturia de neclintit a faptelor care își merită răsplată?

Punctul de pornire în realizarea construcției unei personalități care schimbă lumea, poate fi investigată și interpretată în orice tip de știință experimentală prin integrarea dinamicii și proceselor psihice ale omului într-un context de formare și de responsabilitate. Orice asemenea personalitate are la bază o motivație puternică: de a trăi și gândi pozitiv.

Iar punctul de oprire al omului, care poate avea ca morală efectul negativ dintr-o acțiune slujită și manifestată în exces, sau dintr-o omisiune care într-un moment a creat o amenințare iminentă cu un prejudiciu asupra mediului propriu de formare, trebuie considerat ca fiind un „tu însuți" mai puțin finisat.

Un „tu însuți' care se asociază unui conținut slab de pozitivitate. Un „tu însuți" părtaș acelei stări de conștiință trezitoare, în care se activează solventul „vină", activând o formă de paralizie etică, acel sentiment de tristă resemnare în fața unei realități nedorite. Vinovăția înseamnă îndurare, înseamnă conștiință șubredă, înseamnă să fugi de tine însuți în încercarea

de a-ți găsi o altă realitate în care să te adăpostești, știind că oricând te poți rătăci într-o altă zonă numită "mărturisire fără înconjur."

Experiența de a fi judecător și inculpat aparține omului care își consumă existența prin mărturisiri cotinue legate de faptele sale, demonstrând că nu este interesat de cunoașterea adevărurilor lumii, ci numai de raportul ei cu el însuși.

Sfârșitul inadmisibil este întotdeauna urmarea lui „este vina mea”, cu o doză mare de resentiment la nivel individual. Ceea ce omul tinde să cunoască despre întreaga lume este direcționat către centrul lumii lui interioară, așa cum se află în raport cu fenomenele sufletești, cu produsul conștiinței sale. Deci, raportul lui față de posibilul pe care îl poate suporta în legătură cu faptele sale, este rezultatul atingerii unui punct în care cugetarea trebuie să fie însoțită de echilibru pentru a se îndrepta către înțelepciune. Altfel, omul este constrâns să nu se mai recunoască el însuși, redeșteptând dureri adânci care îl vor mișca până la lacrimi, și îndepărtându-se tot mai mult de evlavie.

Omul care nu-și conturează sensul vieții ca o trăire complexă de atașament, ca o formă de emoționalitate exaltată pentru ceva care să-l reprezinte necontenit, va avea întotdeauna accente de resemnare după războaiele pierdute cu el însuși. Întotdeauna omul învins de propriile slăbiciuni va demara încă din tinerețe acțiuni care, în exces și pe parcursul timpului vor fi incriminate în producerea unor evenimente neașteptate. El este predispus la schimbări ce pot fi adesea dramatice.

Leadershipul se conturează ca forță mentală atunci când schimbările permanente și mizeria din jur te constrânge să te simți slab și blocat într-o deplângere nostalgică a pierderii autocontrolului epistemic, emoțional și moral, și cu toate astea alegi să crezi în ceva bun, în măreție și în frumusețea vieții.

Leadershipul este tendința de a te înscrie în filonul de sens existențial al omului care își modelează propria sa existență, adică senzațiile și stările sufletești, după felul cum se amplasează în punctul central al evenimentelor: ca victimă a hazardului sau ca un instrument al hazardului.

Pocăiește-te și mori ! este semnalul de alarmă că te afli pe ultimul drum: al însingurării, al deșertăciunii și al pierzaniei. Dovada pocăinței este validă atunci când ești nevoit să mergi tot înainte, cât te poate îndura pământul ca să scapi de o vină ce trebuie pedepsită neîntârziat de către legile lumii.

Dovada propriei tale mărginiri și puținătăți este justificată atunci când nu ai dinaintea ochilor decât o latură a nenorocirii tale și când, mereu, pe neașteptate îți vine în minte o altă latură, nu mai puțin cumplită. Și ești constrâns să încalci principiile egalității.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/pocaieste-te-si-mori.html